

Črngrob.*

Ob mizi sedeli so vitezi zbrani
v preradostni družbi še pozno zvečer,
kozarci kristalni so jim žvenketali,
zvene le napitnice so venomer.

A poleg napitnic še narodnih pesmi
tja daleč odmeval divotni je glas,
in srce človeku se je zasmejala,
ko v bujne prirode ozrl se je kras.

Črn vitez mi vstane in de je šaljivo:
„Povedem vas jutri na lov na goró;
če mene pa krogla tedaj bi zadela,
zagrebite tamkaj me v črno zemljó.

In jamo na gori mi tam izkopljite,
tja me v izprevodu nesite v pokop
in cerkvico belo na grobu zgradite,
po meni nazovite jo — Črngrob!“

Zarana so zjutraj že vriskali lovci,
šli vitezi mladi so v strmo goró
in srnam so tamkaj življenje jemali,
odmevali strelji so v polje ravnó.

Črn vitez podil se na lovu po gori,
od strela pa bil je nesrečno zadet,
smrt kruta ga tu je nenadno zadela,
da mlad je ostaviti moral ta svet.

Na gori so v hladno ga zemljo spustili,
spremili so lovci ga tožni v pokop,
sezidali tamkaj v spomin so mu cerkev,
ki danes še zovemo jo — Črngrob.

Marjeta Sršenova.

Ob potoku.

Mlado jutro. — V solnčnem soju
potok se blesti,
dalje, dalje k bistri Soči
jadrno hiti.

Sem k potočku rad zahajal
deček je vesel,
potok gonil mu je mlinčke,
deček pa je pel.

Zdaj pa tukaj je samotno,
letos dečka ni,
a potoček rad bi zvedel,
kje se zdaj mudi.

Kar priplove bel oblaček
tiho na nebo,
pa obstane in potočku
šepeta tako:

„Včeraj bil sem daleč, daleč;
nagnil se je dan,
trudno zemljo je zagrnil
nočni plašč teman.

Angel je pripenjal luči
jasne na nebo,
in zemljanom je zapiral
sladki sen oko.

A pred majhno, borno kočó
deček je sedel,
nemo gledal v zlate zvezde,
tiho je ihtel.

Morda pa tvoj dobri znanec
deček ta je bil,
morda pa se od bolesti
je tako solzil.“

Ivanka Kalinova.

* Med Škofjo Loko in Kranjem; v ljudskem govoru pravzaprav Crngrob.